

ระนอง เลขที่บัญชี ๔๐๖๘๕๐๐๐๐๕๔๗ ประเภทสลากออมสินพิเศษ บัญชีของนางมาลี ยกย่อง
 คู่สมรส จำนวน ๔๓,๙๐๐ บาท ที่ดินโฉนดเลขที่ ๙๕๐๗ ตำบลบางรีน อำเภอเมืองระนอง จังหวัด
 ระนอง โฉนดเลขที่ ๔๕๔ ตำบลบางนอน อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง รถยนต์ยี่ห้อมิตซูบิชิ
 ทะเบียน บจ ๒๖๔๗ ระนอง และรถจักรยานยนต์ ทะเบียน กต ๘๓๕ ระนอง ซึ่งผู้ถือกรรมสิทธิ์
 คือนางมาลี คู่สมรส ขอให้ผู้ถูกกล่าวหาพ้นจากตำแหน่งที่ดำรงอยู่ในปัจจุบัน และห้ามมิให้ผู้ถูกกล่าวหา
 ดำรงตำแหน่งทางการเมืองหรือดำรงตำแหน่งใดในพรรคการเมืองเป็นเวลาห้าปีนับแต่วันที่ศาลฎีกา
 แผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองวินิจฉัย กับลงโทษตามพระราชบัญญัติประกอบ
 รัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓๔, ๑๑๙

ผู้ถูกกล่าวหาให้การปฏิเสธ

พิเคราะห์คำร้อง คำให้การ และพยานหลักฐานที่ได้จากการไต่สวนแล้ว ข้อเท็จจริง
 เบื้องต้นรับฟังได้ว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้รับเลือกตั้งให้ดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีเมืองบางรีน อำเภอ
 เมืองระนอง จังหวัดระนอง เมื่อวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๕๖ โดยแถลงนโยบายเพื่อเข้ารับหน้าที่เมื่อ
 วันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ และยังดำรงตำแหน่งอยู่จนถึงปัจจุบัน ตามคำสั่งหัวหน้าคณะรักษา
 ความสงบแห่งชาติ ที่ ๑/๒๕๕๗ ลงวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๗ เมื่อวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๕๖
 ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมีคำสั่งให้ผู้ถูกกล่าวหาหยุดปฏิบัติหน้าที่
 นับแต่วันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๖๒ ซึ่งเป็นวันที่ศาลมีคำสั่งให้รับคำร้องไว้พิจารณา ผู้ถูกกล่าวหายื่น
 บัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อผู้ร้องกรณีเข้ารับตำแหน่ง โดยไม่
 แสดงรายการเงินฝากธนาคาร ๓ บัญชี ได้แก่ บัญชีเงินฝากธนาคารกรุงศรีอยุธยา จำกัด (มหาชน)
 สาขาระนอง เลขที่บัญชี ๑๖๑-๒-๐๓๘๙๖-๗ จำนวน ๓๑๒,๑๓๒.๕๒ บาท บัญชีเงินฝากธนาคาร
 ไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) สาขาระนอง เลขที่บัญชี ๕๘๑-๑๐๒๖๒๑-๕ จำนวน ๖๘๐,๔๕๔.๑๒ บาท

บัญชีเงินฝากธนาคารออมสิน จำกัด สาขาระนอง เลขที่บัญชี ๔๐๖๘๕๐๐๐๐๕๔๗ ประเภท
สลากออมสินพิเศษ บัญชีของนางมาลี ยกย่อง คู่สมรส จำนวน ๔๓,๙๐๐ บาท ที่ดิน ๒ แปลง
โฉนดเลขที่ ๙๕๐๗ ตำบลบางรีน อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง โฉนดเลขที่ ๔๕๔ ตำบลบาง
นอน อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง รถยนต์ยี่ห้อมิตซูบิชิ ทะเบียน บจ ๒๖๔๗ ระนอง และ
รถจักรยานยนต์ ทะเบียน กต ๘๓๕ ระนอง ชื่อผู้ถือกรรมสิทธิ์คือนางมาลีคู่สมรส ผู้ร้องมีหนังสือ
แจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงข้อเท็จจริงและเหตุผลของการไม่แสดงทรัพย์สินทั้ง ๗ รายการดังกล่าวต่อ
ผู้ร้องแล้ว ผู้ถูกกล่าวหาไม่มีหนังสือชี้แจงข้อเท็จจริงฉบับลงวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๖๑ ต่อผู้ร้อง ตามเอกสาร
หมาย ร. ๑๒ ว่า ผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้สนใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินด้วยข้อความอันเป็น
เท็จและปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบต่อผู้ร้อง ผู้ร้องพิจารณาแล้วมีมติว่าผู้ถูกกล่าวหาสนใจยื่น
บัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อผู้ร้องด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือ
ปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ จึงยื่นคำร้องเป็นคดีนี้

ปัญหาต้องวินิจฉัยมีว่า ผู้ถูกกล่าวหาสนใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน
และเอกสารประกอบต่อผู้ร้องด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ
กรณีเข้ารับตำแหน่งนายกเทศมนตรีเมืองบางรีนตามคำร้องหรือไม่ เห็นว่า คดีนี้ผู้ร้องขอให้ลงโทษ
ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒
มาตรา ๓๔ และมาตรา ๑๑๙ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิด ขณะผู้ร้องยื่นคำร้องคดีนี้
ปรากฏว่า มีพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต
พ.ศ. ๒๕๖๑ ซึ่งมีผลให้ใช้บังคับเมื่อวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๖๑ โดยมาตรา ๓ ของพระราชบัญญัติ
ดังกล่าวให้ยกเลิกพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต
พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม แต่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและ

ปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๑๖๗ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ใช้ภายหลังการกระทำความผิด ยังคงบัญญัติให้การกระทำตามคำร้องเป็นความผิดอยู่ และมีระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับเท่าเดิม จึงต้องใช้กฎหมายที่ใช้ในขณะกระทำความผิดบังคับแก่คดี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒ ส่วนมาตรการบังคับทางการเมืองตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๖๑ มาตรา ๘๑ มิใช่มาตรการบังคับทางการเมืองตามกฎหมายที่ใช้บังคับในขณะกระทำความผิด จึงต้องใช้พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓๔ บังคับแก่คดี เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ถูกกล่าวหาดำรงตำแหน่งนายกเทศมนตรีเมือง ผู้ถูกกล่าวหาจึงเป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองและเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๔ มีหน้าที่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบของตน คู่สมรส และบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะต่อผู้ร้อง ภายในสามสิบวันนับแต่วันเข้ารับตำแหน่ง วันพ้นจากตำแหน่ง และวันที่พ้นจากตำแหน่งมาแล้วเป็นเวลาหนึ่งปี ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓๒ และมาตรา ๓๓ ผู้ถูกกล่าวหายื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อผู้ร้องกรณีเข้ารับตำแหน่งโดยไม่แสดงรายการเงินฝากธนาคาร ๓ บัญชี ที่ดิน ๒ แปลง รถยนต์ ๑ คัน และรถจักรยานยนต์ ๑ คัน เห็นสมควรแยกวินิจฉัยทรัพย์สินแต่ละรายการตามคำร้องไปตามลำดับ ดังนี้

ทรัพย์สินรายการที่ ๑ คือ บัญชีเงินฝากธนาคารกรุงศรีอยุธยา จำกัด (มหาชน) สาขาระนอง เลขที่บัญชี ๑๖๑-๒-๐๓๘๙๖-๗ จำนวน ๓๑๒,๑๓๒.๕๒ บาท ผู้ถูกกล่าวหาให้การต่อสู้ว่า ผู้ถูกกล่าวหาเปิดบัญชีนี้เพื่อใช้เป็นหลักทรัพย์สินในการขอประกันตัวนางสาวเพชรรัตน์หรือ

แอน ทัพโพ และนางสาวขวัญใจหรือขวัญ แสงสุวรรณ จำเลยที่ ๓ และที่ ๔ ในคดีอาญาหมายเลข
ดำที่ ๓๘๘๘/๒๕๕๐ หมายเลขแดงที่ ๔๘๔๗/๒๕๕๑ ของศาลจังหวัดระนอง ตามคำร้องขอให้ปล่อย
ชั่วคราวลงวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๕๔ และตามสัญญาประกันเอกสารหมาย ค.๒ และ ค.๓
ศาลมีคำสั่งคืนหลักประกันและผู้ร้องถอนเงินทั้งหมดเมื่อวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๗ ผู้ถูกกล่าวหา
จึงหลงลืมและเข้าใจว่าไม่ต้องนำทรัพย์สินรายการนี้ไปแสดงในบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและ
หนี้สินได้ส่วนพยานผู้ร้องและผู้ถูกกล่าวหาปากนายจักรพงษ์ กาญจนรังสี เบิกความว่า ขณะพยาน
ปฏิบัติงานตำแหน่งเจ้าพนักงานตรวจสอบทรัพย์สินปฏิบัติการ ประจำอยู่ที่สำนักงาน ป.ป.ช. ประจำ
จังหวัดระนอง พยานได้รับมอบหมายให้ติดตามตรวจสอบทรัพย์สินของผู้ถูกกล่าวหา ผลการ
ตรวจสอบปรากฏว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่แสดงทรัพย์สินรวม ๑๗ รายการ ผู้ร้องจึงมีหนังสือแจ้งให้
ผู้ถูกกล่าวหาชี้แจงข้อเท็จจริง เพื่อพิสูจน์ข้อเท็จจริงและเจตนาในการกระทำผิดของผู้ถูกกล่าวหาตาม
เอกสารหมาย ร. ๑๑ ผู้ถูกกล่าวหาได้รับหนังสือของผู้ร้องแล้วขอขยายเวลาชี้แจงข้อเท็จจริง ๒ ครั้ง
และผู้ถูกกล่าวหาได้มีหนังสือชี้แจงข้อเท็จจริง ต่อผู้ร้อง ตามเอกสารหมาย ร. ๑๒ เกี่ยวกับทรัพย์สิน
รายการนี้ว่า ผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้แจ้งยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินด้วยข้อความอันเป็นเท็จ
และปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบต่อผู้ร้อง โดยก่อนยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน
ได้รวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับทรัพย์สินและหนี้สินเท่าที่พอจะทราบและจำได้ และก่อนเข้ารับตำแหน่ง
ก็ไม่เคยจัดทำรายละเอียดทรัพย์สินและหนี้สินไว้เลย จึงทำให้ยื่นบัญชีทรัพย์สินตกหล่นไปบางรายการ
ซึ่งเป็นความบกพร่องโดยสุจริต พยานพิจารณาคำชี้แจงของผู้ถูกกล่าวหาแล้ว ปรากฏข้อเท็จจริง
เกี่ยวกับทรัพย์สินรายการนี้ว่า เมื่อวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๕๔ มีรายการฝากเงิน ๒๗๐,๐๐๐ บาท
และในวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๗ ได้ถอนเงินหมดและปิดบัญชีนี้ พยานจึงจัดทำรายงานผลการ
ตรวจสอบเพื่อยืนยันข้อมูลของผู้ถูกกล่าวหาเสนอต่อคณะกรรมการตรวจสอบบัญชีทรัพย์สินและ

หนังสือ ชุดที่ ๑ เพื่อพิจารณา ตามเอกสารหมายเลข ร.๙ นางสาววรรณภา อีรภาพสกุลวงศ์ พยานผู้ร้อง
 เบิกความว่า ขณะพยานปฏิบัติหน้าที่อยู่ที่สำนักส่งเสริมการตรวจสอบทรัพย์สินภาคการเมือง
 ส่วนท้องถิ่น พยานได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่กลั่นกรองงานในเขตสำนักงาน ป.ป.ช. ภาค ๘
 เพื่อนำเสนอคณะอนุกรรมการตรวจสอบบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน ชุดที่ ๑ และเมื่อ
 พยานได้รับรายงานผลการตรวจสอบเพื่อยืนยันข้อมูลรายชื่อผู้ถูกกล่าวหา ตามเอกสารหมายเลข ร.๙ พยาน
 จึงเสนอเรื่องดังกล่าวต่อคณะอนุกรรมการตรวจสอบบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน ชุดที่ ๑
 เพื่อพิจารณา สำหรับทรัพย์สินรายการนี้มียอดคงเหลือ ๓๑๒,๑๓๒.๕๒ บาท ปรากฏว่าเมื่อวันที่ ๑
 ธันวาคม ๒๕๕๔ มีรายการฝากเงินจำนวน ๒๗๐,๐๐๐ บาท และในวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๔ ได้ทำ
 ธุรกรรมถอนเงินหมดบัญชีและปิดบัญชีในวันเดียวกัน แม้จะฟังได้ว่า ระหว่างวันที่ ๑ ธันวาคม ๒๕๕๔
 ถึงวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๔ ไม่ปรากฏว่าผู้ถูกกล่าวหา มีการทำธุรกรรมฝากถอนทางบัญชีแต่อย่างใด
 แต่เมื่อภายหลังยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินต่อผู้ร้องแล้ว ผู้ถูกกล่าวหาได้ทราบถึงการ
 มีอยู่ของทรัพย์สินนั้นแต่กลับมิได้นำยื่นแสดงรายการทรัพย์สินเพิ่มเติมต่อสำนักงาน ป.ป.ช. ทั้งนี้
 ที่ทราบ โดยมีพฤติการณ์ถอนเงินหมดบัญชีและปิดบัญชีย่อมแสดงให้เห็นเจตนาของผู้ถูกกล่าวหาว่า
 มีเจตนาปกปิดรายการทรัพย์สินดังกล่าว ส่วนผู้ถูกกล่าวหาอ้างตนเองเป็นพยานเบิกความว่า เป็นบัญชี
 ที่ผู้ถูกกล่าวหาเปิดไว้เพื่อนำไปใช้ประกันตัวนางสาวเพชรรัตน์หรือแอน ทัพใหญ่ และนางสาวขวัญใจ
 หรือขวัญ แสงสุวรรณ จำเลยที่ ๓ และที่ ๔ ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๓๙๘๘/๒๕๕๐ หมายเลขแดง
 ที่ ๔๘๔๗/๒๕๕๑ ของศาลจังหวัดระนองในชั้นฎีกาเมื่อวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๕๔ ก่อนที่จะมีประกาศ
 ของผู้ร้องกำหนดให้ผู้ดำรงตำแหน่งของผู้ถูกกล่าวหา มีหน้าที่ต้องยื่นแสดงรายการบัญชีทรัพย์สินและ
 หนี้สิน ตามสัญญาประกันเอกสารหมายเลข ค.๒ และ ค.๓ หลังจากใช้บัญชีเงินฝากดังกล่าวประกันตัว
 จำเลยทั้งสองต่อศาลแล้วศาลได้ยึดสมุดบัญชีเงินฝากและแจ้งอายัดบัญชีไว้ ไม่เคยมีการเคลื่อนไหว

ทางบัญชีคงมีเฉพาะดอกเบี้ยที่เพิ่มขึ้นเท่านั้น ต่อมาวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๗ ศาลจังหวัดระนอง อ่านคำพิพากษาศาลฎีกาวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๗ ผู้ถูกกล่าวหาขอรับหลักประกันคืนและได้ทำการ เบิกถอนและปิดบัญชีในวันเดียวกัน ผู้ถูกกล่าวหาไม่มีเจตนาหรือจงใจที่จะปิดบังหรือปกปิดบัญชีเงิน ฝากดังกล่าวนี้แต่อย่างใด แต่เป็นเพราะศาลจังหวัดระนองยึดสมุดบัญชีเงินฝากและอายัดบัญชีไว้ ผู้ถูกกล่าวหาจึงเข้าใจว่าไม่ต้องแจ้งทรัพย์สินรายการนี้ นางสาวขวัญใจหรือประภัสสร แสงสุวรรณ พยานผู้ถูกกล่าวหาเบิกความว่า พยานและพวกรวม ๔ คนถูกฟ้องคดีอาญา ข้อหาร่วมกันลักทรัพย์ใน ขณะที่มีการยื่นฎีกา (พยานถูกศาลอุทธรณ์พิพากษาว่ามีความผิดและลงโทษจำคุก) พยานได้ขอให้ ผู้ถูกกล่าวหาหาหลักประกันให้ ผู้ถูกกล่าวหาจึงได้นำบัญชีดังกล่าวมาใช้ประกันตัวพยานในการปล่อย ชั่วคราวชั้นฎีกา ตามสัญญาประกันลงวันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๕๔ และศาลจังหวัดระนองได้ยึดบัญชีไว้ และมีการอ่านคำพิพากษาศาลฎีกาเมื่อวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๗ ให้ยกฟ้อง ผู้ถูกกล่าวหาไม่ทราบ วันอ่านคำพิพากษา จึงไม่ได้มาฟัง และพยานได้แจ้งให้ทราบหลังจากนั้นไม่นาน นอกจากนี้ ผู้ถูกกล่าวหาได้อ้างความเห็นของนายจักรพงษ์ตามเอกสารหมาย ร.๙ เกี่ยวกับทรัพย์สินรายการนี้ว่า เป็นความบกพร่องในการจัดทำบัญชีของผู้ยื่น ตามข้อเท็จจริงและพฤติการณ์ยังฟังไม่ได้ว่าผู้ยื่นรู้แจ้ง ถึงความมีอยู่ของทรัพย์สินรายการนี้และเจตนาแสดงรายการทรัพย์สินให้ผิดแผกแตกต่างไปจากความ เป็นจริง และไม่ปรากฏพฤติการณ์อันควรเชื่อได้ว่ามีเจตนาไม่แสดงที่มาแห่งทรัพย์สินหรือหนี้สินนั้น องค์คณะผู้พิพากษามีมติเสียงข้างมากเห็นว่า ทรัพย์สินรายการนี้เป็นบัญชีเงินฝากธนาคารที่ ผู้ถูกกล่าวหาเปิดบัญชีเพื่อนำไปใช้เป็นหลักประกันในการขอปล่อยจำเลยชั่วคราวในชั้นฎีกาต่อ ศาลจังหวัดระนอง ซึ่งเป็นทรัพย์สินที่ผู้ถูกกล่าวหาได้อยู่ตั้งแต่อีก่อนผู้ถูกกล่าวหาเข้ารับตำแหน่ง และผู้ร้อง สามารถตรวจสอบความมีอยู่ของเงินในบัญชีจากธนาคารได้โดยง่าย เมื่อพิจารณาถึงที่มาของทรัพย์สิน โดยศาลจังหวัดระนองได้ยึดสมุดบัญชีเงินฝากและแจ้งอายัดบัญชีไปยังธนาคาร ทำให้ผู้ถูกกล่าวหาไม่มี

สิทธิเบิกถอนเงินจากบัญชีดังกล่าวได้จนกว่าศาลจังหวัดระนองจะมีคำสั่งอนุญาต ซึ่งหากผู้ถูกกล่าวหาได้เงินในบัญชีดังกล่าวมาโดยไม่สุจริตหรือมีที่มาจากการกระทำโดยมิชอบด้วยกฎหมายก็จะต้องปกปิดซ่อนเร้นไม่เสนอเป็นหลักประกันต่อศาล เพื่อหลีกเลี่ยงมิให้ศาลตรวจสอบความมีอยู่ของเงินในบัญชีได้เช่นเดียวกัน จึงไม่ปรากฏเหตุผลหรือประโยชน์อันใดที่ผู้ถูกกล่าวหาจะต้องพยายามปกปิดความมีอยู่ของบัญชีเงินฝากดังกล่าว ประกอบกับเมื่อพิจารณาเปรียบเทียบกับบัญชีเงินฝากธนาคารจำนวน ๓๑๒,๑๓๒.๕๒ บาทนี้กับทรัพย์สินทั้งหมดที่ผู้ถูกกล่าวหายื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินรวมมูลค่ารวม ๕๗,๓๖๖,๒๓๓.๕๙ บาท ตามเอกสารหมาย ร.๘ ถือว่าเป็นจำนวนเงินไม่มาก รวมทั้งพิจารณาถึงการที่ผู้ถูกกล่าวหาฝากเงินเข้าบัญชีและนำสมุดบัญชีเงินฝากดังกล่าวไปใช้เป็นหลักประกันในการในการขอลปล่อยชั่วคราวชั้นฎีกาตั้งแต่ปี ๒๕๕๔ ซึ่งเป็นเวลาก่อนผู้ถูกกล่าวหายื่นบัญชีทรัพย์สินและหนี้สินนานถึง ๒ ปี โดยระหว่างการปล่อยชั่วคราวจนถึงวันที่มีการถอนเงินปิดบัญชีในปี ๒๕๕๗ ก็ไม่มีการทำธุรกรรมฝากถอนเงินจากบัญชีดังกล่าวอันจะเป็นพฤติกรรมที่แสดงถึงการรับรู้ความมีอยู่ของทรัพย์สินรายการนี้ในเวลาที่ผู้ถูกกล่าวหา มีหน้าที่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินกรณีเข้ารับตำแหน่ง การที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่แสดงรายการทรัพย์สินนี้ต่อผู้ร้องอาจเกิดจากความหลงลืมและเข้าใจผิดตั้งที่ผู้ถูกกล่าวหาต่อสู้ กรณีจึงยังฟังไม่ได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินต่อผู้ร้องด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ และมีพฤติการณ์อันควรเชื่อได้ว่ามีเจตนาไม่แสดงที่มาแห่งทรัพย์สินในส่วนทรัพย์สินรายการนี้ ข้อต่อสู้ข้อนี้ของผู้ถูกกล่าวหาฟังขึ้น

ทรัพย์สินรายการที่ ๒ คือ บัญชีเงินฝากธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) สาขาระนอง เลขที่บัญชี ๕๘๑-๑๐๒๖๒๑-๕ จำนวน ๖๘๐,๔๕๔.๑๒ บาท ผู้ถูกกล่าวหาให้การต่อสู้ว่า ผู้ถูกกล่าวหาเปิดบัญชีนี้และจํานาสีทธิการรับฝากเงินต่อธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด

(มหาชน) เพื่อออกหนังสือคำประกันการทำงานของจำสืบทำรวจ (ยศขณะนั้น) ธันวา ยกย่อง ซึ่งเป็นพี่ชายของผู้ถูกกล่าวหา ในการเป็นตัวแทนประกันวินาศภัยกับบริษัทวิริยะประกันภัย จำกัด (มหาชน) ตั้งแต่วันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๑ ซึ่งเป็นเวลาก่อนยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินกว่า ๑๖ ปี และมีรายการเคลื่อนไหวทางบัญชีเพียงดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นเท่านั้น จึงหลงลืม ใต้สวนนายจักรพงษ์และนางสาววรรณภาเบิกความทำนองเดียวกันว่า บัญชีเงินฝากดังกล่าว แม้จะฟังได้ว่าใช้วางเป็นหลักทรัพย์สินคำประกันการทำสัญญาเป็นตัวแทนประกันวินาศภัยกับบริษัทประกันภัยของจำสืบทำรวจธันวา แต่ผู้ถูกกล่าวหาที่ยังมีสิทธิได้รับดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นและสามารถถอนเงินในวงเงินที่เกินจากวงเงินที่ใช้คำประกันได้ โดยปรากฏการทำธุรกรรมถอนเงินวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ จำนวน ๒ รายการ รวมเป็นเงิน ๒๓,๙๘๓.๖๑ บาท วันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ จำนวน ๒ รายการ รวมเป็นเงิน ๑๖,๐๐๐ บาท วันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ จำนวน ๒ รายการ รวมเป็นเงิน ๔๐,๐๐๐ บาท และเมื่อวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๘ จำนวน ๒ รายการ รวมเป็นเงิน ๓๙,๐๐๐ บาท ซึ่งการคำประกันดังกล่าวมีการขยายกำหนดเวลาคำประกันของธนาคารแบบปีต่อปี และเมื่อปี ๒๕๕๕ ผู้ถูกกล่าวหาได้ลงลายมือชื่อเป็นพยานสัญญาตัวแทนระหว่างบริษัทวิริยะประกันภัย จำกัด (มหาชน) กับ จำสืบทำรวจธันวา ประกอบกับสำนักงานตัวแทนประกันวินาศภัยของจำสืบทำรวจธันวายังมีตั้งอยู่หน้าอยู่ยกย่องการช่างของผู้ถูกกล่าวหาอีกด้วย สำหรับนางสาววรรณภาเบิกความว่า เป็นพฤติการณ์ที่ผู้ถูกกล่าวหา รู้ถึงการมีอยู่ของรายการเงินฝากที่เป็นเงินคำประกันนี้ ผู้ถูกกล่าวหาเบิกความว่า เป็นบัญชีของผู้ถูกกล่าวหาซึ่งเปิดไว้ตั้งแต่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๑ จำนวน ๔๕๐,๐๐๐ บาท และฝากเพิ่มวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๔๑ จำนวน ๒๐๐,๐๐๐ บาท เพื่อใช้เป็นหลักทรัพย์สินคำประกันในการเป็นตัวแทนประกันวินาศภัยต่อบริษัทประกันภัยของจำสืบทำรวจธันวา พี่ชายของผู้ถูกกล่าวหา หลังจากเปิดบัญชีแล้วบริษัทประกันภัยยึดสมุดบัญชีไว้

และผู้ถูกกล่าวหาไม่เคยใช้และไม่มีการเคลื่อนไหวทางบัญชีอีกเลย จำนวนเงินที่เพิ่มขึ้นล้วนเป็น ดอกเบี้ยทั้งสิ้น ตามที่ปรากฏในเอกสารหมายเลข ร.๙ ซึ่งตรงกับเอกสารหมายเลข ค.๔ บัญชีดังกล่าว ผู้ถูกกล่าวหาเปิดไว้ก่อนที่จะรวบรวมเอกสารต่าง ๆ เพื่อยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน นานประมาณ ๑๘ ปี และสมุดบัญชีไม่ได้อยู่ที่ผู้ถูกกล่าวหาจึงทำให้หลงลืมไม่ได้แจ้งในรายการบัญชี แสดงทรัพย์สินและหนี้สิน ทั้งนี้ผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้มีเจตนาที่จะปกปิดหรือปิดบังถึงการมีเงินฝากอยู่ใน บัญชีเงินฝากดังกล่าวนี้แต่อย่างใด จำสืบตำรวจธนาภิบาลเบิกความว่า ทรัพย์สินรายการนี้เป็นบัญชีที่ใช้ จำนำเงินฝากตั้งแต่ปี ๒๕๔๑ จนถึงปี ๒๐ ปี ไม่มีการเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลง และนายจักรพงษ์ให้ ความเห็นตามเอกสารหมายเลข ร.๙ เกี่ยวกับทรัพย์สินรายการนี้ว่า พฤติการณ์ดังกล่าวฟังได้ว่า ผู้ถูกกล่าวหา รู้ถึงความมีอยู่ของทรัพย์สินนั้น แต่การนำบัญชีเงินฝากไปเป็นประกันการออกหนังสือ คำประกันของธนาคาร แม้ผู้เป็นเจ้าของบัญชีเงินฝากนั้นสามารถทำธุรกรรมฝากถอนเงินได้ เพียงแต่ ต้องมียอดเงินคงเหลืออยู่ในบัญชีเท่านั้น แต่ส่วนใหญ่บัญชีที่เปิดเพื่อเป็นหลักประกัน ของธนาคารจะเปิดเพื่อวัตถุประสงค์เดียวไม่มีการทำธุรกรรมฝากด้วย ทั้งมีการกำหนดวงเงินที่มีการ จำนำสิทธิการรับฝากเงินไว้ และปรากฏจากรายการเคลื่อนไหวทางบัญชีก็ไม่มีการทำธุรกรรมฝากเงิน เข้าบัญชีแม้รายการเดียว การที่ผู้ยื่นชี้แจงตามความเป็นจริงและข้อเท็จจริงเป็นไปตามที่ผู้ยื่นชี้แจง ตามข้อเท็จจริงจึงยังไม่ปรากฏพฤติการณ์อันควรเชื่อได้ว่ามีเจตนาไม่แสดงที่มาแห่งทรัพย์สินหรือ หนี้สินนั้น องค์คณะผู้พิพากษามีมติเสียงข้างมากเห็นว่า แม้ทรัพย์สินรายการนี้เป็นบัญชีเงินฝาก ธนาคารที่ผู้ถูกกล่าวหา มีอยู่ก่อนเข้ารับตำแหน่ง ซึ่งผู้ร้องสามารถตรวจสอบจากธนาคารเจ้าของบัญชี ได้ แต่เมื่อพิจารณาถึงที่มาของทรัพย์สิน โดยผู้ถูกกล่าวหาเบิกความรับว่า เดิมผู้ถูกกล่าวหาเป็น ตัวแทนบริษัทประกันภัย แต่บริษัทประกันภัยไม่ต้องการให้ผู้ถูกกล่าวหาเป็นตัวแทนประกันภัย และเจ้าของอู่ซ่อมรถในขณะเดียวกัน ต่อมาผู้ถูกกล่าวหาจึงเปิดบัญชีเงินฝากรายการนี้เพื่อนำไป

จำนำสิทธิการรับฝากเงินต่อธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) สำหรับออกหนังสือค้ำประกัน
 ให้แก่จำลืบตำรวจันวาซึ่งเป็นพี่ชายของผู้ถูกกล่าวหา สอดรับกับที่จำลืบตำรวจันวาเบิกความว่า
 พยานทำประกันวินาศภัยส่งให้แก่อยู่กย่องการช่างของผู้ถูกกล่าวหา โดยแบ่งเปอร์เซ็นต์จากการขาย
 ประกันวินาศภัยให้ผู้ถูกกล่าวหาเฉพาะกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาแนะนำมาด้วย และมีการต่ออายุขยาย
 ระยะเวลาค้ำประกันและชำระค่าธรรมเนียมทุกปี ปีละ ๑ เปอร์เซ็นต์ ซึ่งเสมือนของผู้ถูกกล่าวหา
 เป็นผู้นำเงินของผู้ถูกกล่าวหาไปชำระต่อธนาคารตลอดมา พฤติการณ์จึงส่อพิรุณว่า ผู้ถูกกล่าวหา
 มีส่วนได้เสียเกี่ยวพันกับการเป็นตัวแทนประกันวินาศภัยของจำลืบตำรวจันวา แต่ไม่อาจ
 แสดงออกโดยเปิดเผยต่อบริษัทประกันภัยว่าตนมีส่วนได้เสียเกี่ยวข้องกับการเป็นตัวแทนประกัน
 วินาศภัยของจำลืบตำรวจันวา อันเป็นมูลเหตุจูงใจให้ผู้ถูกกล่าวหาต้องปกปิดข้อเท็จจริงดังกล่าวไว้
 ที่ผู้ถูกกล่าวหาต่อสู้ว่าหลงลืมจึงไม่แสดงทรัพย์สินรายการนี้ต่อผู้ร้องนั้น ทางไต่สวนปรากฏ
 ชัดว่าผู้ถูกกล่าวหาทำธุรกรรมถอนเงินจากบัญชีเงินฝากรายการนี้เมื่อวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘
 จำนวน ๒ รายการ รวมเป็นเงิน ๒๓,๘๘๓.๖๑ บาท วันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๙ จำนวน
 ๒ รายการ รวมเป็นเงิน ๑๖,๐๐๐ บาท วันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ จำนวน ๒ รายการ รวมเป็นเงิน
 ๔๐,๐๐๐ บาท และเมื่อวันที่ ๑๒ พฤษภาคม ๒๕๕๘ จำนวน ๒ รายการ รวมเป็นเงิน ๓๙,๐๐๐ บาท
 การค้ำประกันดังกล่าวมีการขยายกำหนดเวลาค้ำประกันของธนาคารแบบปีต่อปี ซึ่งผู้ถูกกล่าวหาเป็น
 ผู้ชำระค่าธรรมเนียมในการขยายเวลาค้ำประกันเองทุกปี โดยเฉพาะในปี ๒๕๕๕ ก่อนจะยื่นบัญชี
 แสดงรายการทรัพย์สินคดีนี้เพียง ๑ ปี ผู้ถูกกล่าวหาได้ลงลายมือชื่อเป็นพยานในสัญญาตัวแทน
 ระหว่างบริษัทวิริยะประกันภัย จำกัด (มหาชน) กับจำลืบตำรวจันวา ทั้งสำนักงานตัวแทนประกัน
 วินาศภัยของจำลืบตำรวจันวายังมีตั้งอยู่หน้าอยู่กย่องการช่างของผู้ถูกกล่าวหาอีกด้วย แสดงว่า
 ผู้ถูกกล่าวหาทราบดีถึงการมีอยู่ของทรัพย์สินรายการนี้ในเวลาที่มีหน้าที่ยื่นบัญชีแสดงรายการ

ทรัพย์สินและหนี้สินคดีนี้แล้ว ซึ่งการยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินให้ถูกต้องครบถ้วน เป็นหน้าที่สำคัญของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองที่ต้องปฏิบัติ อันเป็นมาตรการในการตรวจสอบ ทรัพย์สินและหนี้สินของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองเพื่อให้เกิดการตรวจสอบผู้ใช้อำนาจรัฐ จึงฟังได้ว่า ผู้ถูกกล่าวหาจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินต่อผู้ร้องด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิด ข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบกรณีเข้ารับตำแหน่ง และมีพฤติการณ์อันควรเชื่อได้ว่ามีเจตนาไม่แสดง ที่มาแห่งทรัพย์สินในส่วนทรัพย์สินรายการนี้ ข้อต่อสู้ข้อนี้ของผู้ถูกกล่าวหาฟังไม่ขึ้น

ทรัพย์สินรายการที่ ๓ คือ บัญชีเงินฝากธนาคารออมสิน สาขาระนอง เลขที่บัญชี ๔๐๖๘๕๐๐๐๐๕๔๗ ประเภทสลากออมสินพิเศษ ของนางมาลี ยกย่อง คู่สมรส จำนวน ๔๓,๙๐๐ บาท ผู้ถูกกล่าวหาให้การต่อสู้ว่า บัญชีนี้เป็นสลากออมสินและไม่มีสมุดบัญชีจึงหลงลืมและเข้าใจว่าไม่ใช่ทรัพย์สินที่ต้องยื่นบัญชีแสดงรายการ ได้ซื้อมาเมื่อวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๕๖ จำนวน ๑๒,๙๐๐ บาท วันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓ จำนวน ๑๑,๐๐๐ บาท และวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ จำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท จำนวนเงินหากเปรียบเทียบกับเงินฝากที่ยื่นแสดงแล้วเป็นจำนวน น้อยกว่ามาก ทั้งผู้ถูกกล่าวหาเพิ่งยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินครั้งแรก ได้สวนนายจักรพงษ์และนางสาววรรณภาเบิกความทำนองเดียวกันว่า เป็นบัญชีทะเบียนเลขที่ของ สลากออมสินพิเศษ จำนวน ๓ ฉบับ ที่ซื้อเมื่อวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ วันที่ ๙ กันยายน ๒๕๕๓ และวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๕๖ รวมมูลค่า ๔๓,๙๐๐ บาท สำหรับนางสาววรรณภาเบิกความว่า พฤติการณ์ดังกล่าวฟังได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาถึงรู้ความมียู่ของสลากออมสินพิเศษทั้งสามฉบับนี้ ณ วันที่มี หน้าที่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน ผู้ถูกกล่าวหาเบิกความว่า นางมาลีไม่เคยแจ้งให้ ผู้ถูกกล่าวหาทราบเกี่ยวกับทรัพย์สินรายการนี้มาก่อน และเงินฝากดังกล่าวมีเพียงสลากออมสินเพียง อย่างเดียวไม่มีสมุดบัญชีด้วยแต่อย่างใด ผู้ถูกกล่าวหาไม่รู้ว่ามียาสลากออมสินของนางมาลีอยู่ด้วยจึง

ไม่ได้แจ้งในรายการบัญชีทรัพย์สินและหนี้สินต่อผู้ร้อง ผู้ถูกกล่าวหาไม่มีเจตนาหรือจงใจที่จะปกปิดเงินฝากในสลากออมสินกับผู้ร้องแต่อย่างใด นางมาลีเบิกความว่า สลากทั้ง ๓ ฉบับ พยานซื้อมาคนละคราวกัน ธนาการไม่มีสมุดฝาก พยานเข้าใจว่าไม่ใช่บัญชีเงินฝากที่ต้องแสดงในการยื่นบัญชีทรัพย์สินฯ ปัจจุบันสลากครบกำหนดอายุถอนเงินไปนานแล้ว และนายจักรพงษ์ให้ความเห็นตามเอกสารหมาย ร.๙ เกี่ยวกับทรัพย์สินรายการนี้ว่า เมื่อพิจารณาถึงคำชี้แจงของผู้ถูกกล่าวหาแล้ว พฤติการณ์ฟังได้ว่าผู้ถูกกล่าวหา รู้ถึงความมีอยู่แห่งทรัพย์สินนั้น แต่เมื่อพิจารณาจำนวนเงินมูลค่าของทรัพย์สินที่ผู้ยื่นไม่แสดง เปรียบเทียบกับเงินฝากที่ผู้ยื่นแสดงมาแล้วเป็นจำนวนที่น้อยกว่ามาก ไม่มีผลทำให้ทรัพย์สินของผู้ยื่นเปลี่ยนแปลงไปในลักษณะเพิ่มขึ้นผิดปกติได้ แม้ผู้ยื่นชี้แจงว่าหลงลืมหรือเป็นความเข้าใจผิดของผู้ยื่นเองซึ่งเป็นเหตุผลที่รับฟังไม่ได้ แต่ตามข้อเท็จจริงยังไม่ปรากฏพฤติการณ์อันควรเชื่อได้ว่ามีเจตนาไม่แสดงที่มาแห่งทรัพย์สินหรือหนี้สินนั้น องค์คณะผู้พิพากษามีมติเสียงข้างมากเห็นว่า ทรัพย์สินรายการนี้เป็นของนางมาลี ยกย่อง คู่สมรสของผู้ถูกกล่าวหาที่มีอยู่ก่อน ผู้ถูกกล่าวหายื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินกรณีเข้ารับตำแหน่ง อยู่ในวิสัยที่ผู้ร้องสามารถตรวจสอบจากธนาการเจ้าของบัญชีได้เช่นกัน ซึ่งผู้ถูกกล่าวหาและนางมาลีเบิกความยืนยันว่า นางมาลีซื้อสลากออมสินทั้ง ๓ ฉบับ มาคนละคราวและไม่มีสมุดเงินฝาก ทำให้นางมาลีหลงลืมและเข้าใจว่าไม่ใช่บัญชีเงินฝากที่ต้องแสดงในการยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินของผู้ถูกกล่าวหา จึงไม่ได้แจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบถึงการมีอยู่ของทรัพย์สินรายการนี้ ปัจจุบันสลากครบกำหนดอายุถอนเงินไปนานแล้ว เมื่อพิจารณาถึงที่มาของทรัพย์สินซึ่งเป็นเพียงสลากออมสินจำนวน ๓ ฉบับ รวมมูลค่า ๔๓,๙๐๐ บาท เห็นได้ว่าเป็นทรัพย์สินที่คู่สมรสของผู้ถูกกล่าวหาซื้อมาจากธนาการตามปกติ ซึ่งมีมูลค่าไม่เกินกว่าฐานะและทางทำมาหาได้ของคู่สมรส และไม่ปรากฏว่ามีการได้มาโดยไม่สุจริตหรือมีที่มาจากการกระทำโดยมิชอบ จึงไม่มีเหตุผลหรือประโยชน์อันใด

ที่ผู้ถูกกล่าวหาจะต้องพยายามปกปิดความมียู่ของทรัพย์สินรายการนี้ ประกอบกับเมื่อพิจารณาเปรียบเทียบมูลค่าสลากทั้ง ๓ ฉบับนี้กับทรัพย์สินทั้งหมดที่ผู้ถูกกล่าวหายื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินรวมมูลค่ารวม ๕๗,๓๖๖,๒๓๓.๕๙ บาท ตามเอกสารหมาย ร.๘ ถือว่าเป็นจำนวนเงินไม่มาก แม้จะมีพฤติการณ์ว่าคู่สมรสซื้อสลากออมสินครั้งสุดท้ายในปี ๒๕๕๖ ก่อนผู้ถูกกล่าวหายื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินกรณีเข้ารับตำแหน่งเพียงประมาณ ๔ เดือน แต่ก็อาจเป็นเพราะคู่สมรสไม่เคยแจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบถึงการมียู่ของทรัพย์สินรายการนี้มาก่อนดังที่ผู้ถูกกล่าวหาต่อสู้ กรณีจึงยังฟังไม่ได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินต่อผู้ร้องด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ และมีพฤติการณ์อันควรเชื่อได้ว่ามีเจตนาไม่แสดงที่มาแห่งทรัพย์สินในส่วนทรัพย์สินรายการนี้ ข้อต่อสู้ข้อนี้ของผู้ถูกกล่าวหาฟังขึ้น

ทรัพย์สินรายการที่ ๔ คือ ที่ดินโฉนดเลขที่ ๙๕๐๗ ตำบลบางรีน อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง ผู้ถูกกล่าวหาให้การต่อสู้ว่า ผู้ถูกกล่าวหาช่วยเหลือรับซื้อฝากที่ดินแปลงนี้จาก นายบุญเสริม เนื้อดี เมื่อวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๕๒ ต่อมานายบุญเสริมได้ชำระหนี้แล้ว ผู้ถูกกล่าวหาจึงมอบเอกสารให้นายบุญเสริมไปจดทะเบียนไถ่ถอนที่ดินที่ขายฝากคืนเองตั้งแต่ปลายปี ๒๕๕๒ แต่เมื่อได้รับหนังสือจากผู้ร้องจึงเพิ่งทราบว่านายบุญเสริมยังไม่ดำเนินการจดทะเบียนไถ่ถอนการขายฝาก ไต่สวนนายจักรพงษ์และนางสาววรรณภาเบิกความทำนองเดียวกันว่า ทรัพย์สินรายการนี้มีชื่อผู้ถูกกล่าวหาเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์อยู่ ณ วันที่มีหน้าที่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน ผู้ถูกกล่าวหาเบิกความว่า เป็นที่ดินที่ผู้ถูกกล่าวหารับซื้อฝากไฉ่จากนายบุญเสริม เนื้อดี เมื่อวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๕๒ ในราคารวมค่าธรรมเนียม ๓๙,๐๐๐ บาท หลังจากนั้นประมาณ ๓ เดือน นายบุญเสริมนำเงินมาชำระหนี้และไถ่ถอนการขายฝาก ผู้ถูกกล่าวหามอบโฉนดที่ดินคืนไปและแจ้งให้นายบุญเสริมนัดหมายมาว่าพร้อมเมื่อใดจะได้ไปจดทะเบียนไถ่ถอนกัน

ผู้ถูกกล่าวหาเข้าใจว่าที่ดินแปลงดังกล่าวมิใช่เป็นของผู้ถูกกล่าวหาอีกตั้งนั้นในวันยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินต่อผู้ร้องจึงไม่ได้ระบุแจ้งไว้และต่อมาเมื่อวันที่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๕๙ นายบุญเสริมได้ดำเนินการจดทะเบียนไถ่ถอนการขายฝากเสร็จแล้วตามสารบาญโฉนดที่ดินเอกสารหมาย ค.๖ ทั้งนี้ที่ดินแปลงดังกล่าวนี้เป็นที่ดินที่ปลูกสร้างบ้านอยู่อาศัยของนายบุญเสริมเอง ผู้ถูกกล่าวหาไม่มีเจตนาหรือจงใจที่จะไม่แจ้งหรือปกปิดการมีอยู่หรือได้มาของทรัพย์สินแต่อย่างใด นายบุญเสริมเบิกความว่า เป็นที่ดินที่ขายฝากไว้แก่ผู้ถูกกล่าวหาในราคา ๓๐,๐๐๐ บาท ดอกเบี้ย ๙,๐๐๐ บาท ได้ชำระหนี้ตั้งแต่ปลายปี ๒๕๕๒ ผู้ถูกกล่าวหาส่งมอบโฉนดคืนให้ แต่พยานเข้าใจว่าไถ่ถอนแล้ว และได้ไปจดทะเบียนไถ่ถอนขายฝาก เพราะไม่มีเงินพอชำระค่าฤชาธรรมเนียมการโอน จึงปล่อยทิ้งไว้ และนายจักรพงษ์ให้ความเห็นตามเอกสารหมาย ร.๙ เกี่ยวกับทรัพย์สินรายการนี้ว่า แม้ที่ดินยังเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ถูกกล่าวหาอยู่ ณ วันที่มีหน้าที่ยื่นบัญชีทรัพย์สินและหนี้สิน แต่จากพฤติการณ์ที่เมื่อผู้ถูกกล่าวหาทราบว่าโฉนดที่ดินยังเป็นชื่อของตนอยู่ จึงได้ไปดำเนินการโอนทางทะเบียนเปลี่ยนแปลงเป็นชื่อของนายบุญเสริม จึงยังฟังไม่ได้ว่าผู้ถูกกล่าวหารู้ถึงควมมีอยู่แห่งทรัพย์สินดังกล่าวว่าเป็นของตน และตามข้อเท็จจริงยังไม่ปรากฏพฤติการณ์อันควรเชื่อได้ว่ามีเจตนาไม่แสดงที่มาแห่งทรัพย์สินหรือหนี้สินนั้น องค์คณะผู้พิพากษามีมติเสียงข้างมากเห็นว่า ทรัพย์สินรายการนี้เป็นที่ดินซึ่งผู้ถูกกล่าวหาอ้างว่าได้ช่วยเหลือรับซื้อฝากจากนายบุญเสริม เนื้อที่ เมื่อวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๕๒ มีกำหนดเวลาขายฝาก ๓ เดือน หลังจากนั้น ๑ ปี นายบุญเสริมได้ชำระหนี้ ผู้ถูกกล่าวหาจึงมอบเอกสารให้นายบุญเสริมไปจดทะเบียนไถ่ถอนขายฝากเองตั้งแต่ปลายปี ๒๕๕๒ ต่อมาได้รับหนังสือจากผู้ร้อง ผู้ถูกกล่าวหาจึงทราบว่านายบุญเสริมยังไม่ดำเนินการจดทะเบียนไถ่ถอนการขายฝาก ซึ่งทางไต่สวนได้ความว่าผู้ถูกกล่าวหารับซื้อฝากที่ดินมีกำหนดเวลาสั้นมากเพียง ๓ เดือน เมื่อนายบุญเสริมไม่ไถ่คืนภายในกำหนดแล้ว ไม่ปรากฏเหตุผล

พิเศษอย่างใดที่ผู้ถูกกล่าวหาจะต้องยอมให้ไถ่คืนทั้งที่นายบุญเสริมรัฐได้ชำระหนี้เกินกำหนด และแม้ผู้ถูกกล่าวหาจะมีนายบุญเสริมรัฐมาเบิกความยืนยันว่าได้ชำระหนี้คืนผู้ถูกกล่าวหา ๓๐,๐๐๐ บาท แต่ไม่ได้จดทะเบียนไถ่ถอนการขายฝาก เนื่องจากไม่มีเงินพอชำระค่าธรรมเนียมการจดทะเบียนจำนวน ๙,๐๐๐ บาท ก็ตาม แต่ข้อที่นายบุญเสริมรัฐอ้างว่าได้กู้ยืมเงินจากญาติและสหกรณ์มาชำระหนี้แก่ผู้ถูกกล่าวหา นั้น เป็นเพียงคำกล่าวอ้างอย่างเลื่อนลอย ไม่มีบุคคลที่เกี่ยวข้องหรือเอกสารหลักฐานอื่นใดที่น่าเชื่อถือมาสนับสนุน ทั้งพฤติการณ์ที่นายบุญเสริมรัฐไม่ชวนขยายพยายามที่จะให้มีการโอนชื่อในโฉนดที่ดินมาเป็นชื่อของตน คงปล่อยให้ชื่อของผู้ถูกกล่าวหาถือกรรมสิทธิ์ในโฉนดที่ดินนานหลายปีจนผู้ร้องตรวจพบ ทั้ง ๆ ที่ที่ดินแปลงนี้มีราคาประเมิน ณ วันที่จดทะเบียนไถ่ถอนจำนวน ๑๖๘,๒๕๐ บาท จึงเป็นการผิดปกตวิสัยของบุคคลในฐานะเจ้าของที่ดินที่แท้จริงพึงจะกระทำ คำเบิกความของนายบุญเสริมรัฐมีข้อพิรุธหลายประการดังกล่าวข้างต้นจึงไม่น่าเชื่อถือ ไม่อาจจะรับฟังได้ว่านายบุญเสริมรัฐชำระหนี้แก่ผู้ถูกกล่าวหาจริง ส่วนที่ต่อมาในปี ๒๕๕๙ ผู้ถูกกล่าวหาดำเนินการจดทะเบียนโอนขายที่ดินให้เป็นชื่อนายบุญเสริมรัฐ ก็เป็นการดำเนินการหลังผู้ร้องมีหนังสือให้ชี้แจงแล้ว ย่อมเป็นข้อพิรุธว่าจะเป็นการดำเนินการเพื่อให้ตนพ้นผิดคดีนี้เท่านั้น เมื่อพยานหลักฐานของผู้ถูกกล่าวหาไม่น่าเชื่อถือและมีข้อพิรุธหลายประการเกี่ยวกับที่มาของทรัพย์สิน จึงเชื่อว่าทรัพย์สินรายการนี้เป็นของผู้ถูกกล่าวหาซึ่งมีอยู่ในขณะมีหน้าที่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินกรณีเข้ารับตำแหน่ง และมีเหตุอันควรเชื่อว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่ต้องการแจ้งทรัพย์สินรายการนี้ในบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินต่อผู้ร้อง จึงฟังได้ว่า ผู้ถูกกล่าวหาจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินต่อผู้ร้องด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบกรณีเข้ารับตำแหน่ง และมีพฤติการณ์อันควรเชื่อได้ว่ามีเจตนาไม่แสดงที่มาแห่งทรัพย์สินในส่วนทรัพย์สินรายการนี้ ข้อต่อสู้ข้อนี้ของผู้ถูกกล่าวหาฟังไม่ขึ้น

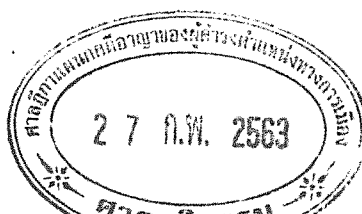

ทรัพย์สินรายการที่ ๕ คือ ที่ดินโฉนดเลขที่ ๔๕๔ ตำบลบางนอน อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง ผู้ถูกกล่าวหาให้การต่อสู้ว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินตั้งแต่เข้ารับตำแหน่ง แต่เข้าใจผิดโดยยื่นเพียงตัวอาคารโรงเรือนเลขที่ ๑๔๕/๓๑ หมู่ ๔ ตำบลบางนอน แต่ไม่ได้ระบุเลขที่โฉนด และที่ดินติดจำนองธนาคารออมสินเป็นเงิน ๗,๐๗๐,๐๐๐ บาท แม้ไม่ได้ระบุว่าตั้งอยู่บนที่ดินแปลงใด แต่ได้แนบสำเนาทะเบียนบ้านและหนังสือรับรองสินเชื่อบankerออมสิน สามารถตรวจสอบความมีอยู่ของทรัพย์สินได้ง่าย ไตสวนนายจักรพงษ์และนางสาววรรณภาเบิกความทำนองเดียวกันว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้ที่ดินแปลงนี้มาเมื่อวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ โดยเป็นที่ตั้งของบ้านเลขที่ ๑๔๕/๓๑ และติดจำนองกับธนาคารออมสิน สำหรับนางสาววรรณภาเบิกความว่า ผู้ถูกกล่าวหาได้ยื่นแสดงรายการหนี้สินเงินกู้ดังกล่าวต่อผู้ร้องด้วย ผู้ยื่นยอมทราบถึงความมีอยู่ของรายการที่ดินแปลงนี้ ผู้ถูกกล่าวหาเบิกความว่า ที่ดินแปลงนี้เป็นที่ดินที่ปลูกสร้างบ้านเลขที่ ๑๔๕/๓๑ ซึ่งเป็นตึกแถวที่ใช้เป็นที่ทำการเปิดอู่ซ่อมรถของผู้ถูกกล่าวหา ด้วยความพลั้งเผลอของผู้ถูกกล่าวหาซึ่งได้แจ้งรายการทรัพย์สินในส่วนนี้เฉพาะบ้านที่พักอาศัยซึ่งเป็นอู่ซ่อมรถเท่านั้นว่ามีราคาประมาณ ๑๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท แต่ไม่ได้ระบุรายละเอียดเกี่ยวกับที่ดินไว้ด้วย ผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้มีเจตนาหรือจงใจที่จะแจ้งรายการทรัพย์สินอันเป็นเท็จหรือปกปิดการมีอยู่ของทรัพย์สินต่อผู้ร้องแต่อย่างใด เพราะลำพังสิ่งปลูกสร้างในที่ดินเพียงอย่างเดียวก็จะมีราคาไม่ถึง ๑๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท เป็นแน่ ทั้งนี้ที่ดินแปลงดังกล่าวนี้พร้อมสิ่งปลูกสร้างผู้ถูกกล่าวหาได้รับโอนมาและจดทะเบียนจำนองเป็นประกันหนี้เงินกู้ไว้กับธนาคารออมสิน สาขาระนองตั้งแต่วันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ ในวงเงินจำนอง ๗,๐๗๐,๐๐๐ บาท ตามเอกสารหมายเลข ร.๙ แผ่นที่ ๕๒ ถึง ๕๓ และ ค.๘ และนายจักรพงษ์ให้ความเห็นตามเอกสารหมายเลข ร.๙ เกี่ยวกับทรัพย์สินรายการนี้ว่า ตามบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินกรณีเข้ารับตำแหน่ง ผู้ยื่นได้แสดงรายการทรัพย์สิน

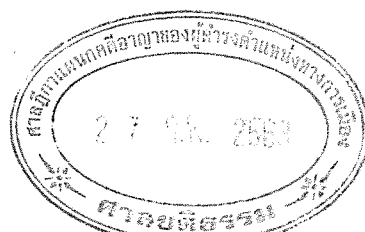
ประเภท ๖ โรงเรือนสิ่งปลูกสร้างลำดับที่ ๕ แสดงบ้านเลขที่ ๑๔๕/๓๑ ไม่ระบุว่าตั้งอยู่บนโฉนดที่ดินแปลงใด ระบุวันเดือนปีที่ได้มา มูลค่าประมาณ ๑๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท แนบสำเนาทะเบียนบ้านเป็นเอกสารประกอบ และตามรายการหนี้สินประเภท ๒ เงินกู้จากธนาคาร/สถาบันการเงินอื่น ลำดับที่ ๑ ระบุหนี้เงินกู้ธนาคารออมสิน สาขาระนอง วันเดือนปีที่ทำสัญญา ยอดหนี้คงเหลือ ๖,๕๕๘,๗๖๘.๗๓ บาท จึงฟังได้ว่าที่ดินนี้เป็นที่ตั้งของบ้านเลขที่ ๑๔๕/๓๑ และติดจำนองกับธนาคารออมสิน ผู้ยื่นยอมทราบถึงความมีอยู่แห่งทรัพย์สินนั้น ณ วันที่มีหน้าที่ยื่นบัญชี แต่การที่ผู้ยื่นแจ้งให้ทราบถึงโรงเรือนบนที่ตั้งที่ดิน ทั้งประเมินมูลค่ามาเป็นจำนวนสูงถึง ๑๓,๐๐๐,๐๐๐ บาท แม้จะไม่แจ้งว่าตั้งอยู่บนที่ดินแปลงใด พร้อมยังระบุหนี้เงินกู้ที่เกี่ยวข้องด้วย แม้จะไม่แจ้งว่าใช้ทรัพย์สินใดเป็นหลักประกัน แต่ยอมทำให้สามารถตรวจสอบความมีอยู่ของที่ดินได้โดยง่าย จึงเป็นความบกพร่องในการจัดทำบัญชีของผู้ยื่น ไม่ปรากฏว่าผู้ยื่นมีเจตนาไม่แสดงรายการทรัพย์สินนี้ ทั้งตามข้อเท็จจริงยังไม่ปรากฏพฤติการณ์อันควรเชื่อได้ว่ามีเจตนาไม่แสดงที่มาแห่งทรัพย์สินหรือหนี้สินนั้น องค์คณะผู้พิพากษามีมติเป็นเอกฉันท์ว่า ข้อเท็จจริงปรากฏตามรายงานผลการตรวจสอบ เอกสารหมาย ร.๙ ว่า ที่ดินแปลงนี้ผู้ถูกกล่าวหาเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์เมื่อวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ โดยนิติกรรมซื้อขายที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างบ้านตึกสามชั้นเลขที่ ๑๔๕/๓๑ จากบริษัทอาร์ยัสโตร จำกัด ในราคา ๖,๙๕๐,๐๐๐ บาท และวันเดียวกันได้จดทะเบียนจำนองที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้างไว้แก่ธนาคารออมสิน สาขาระนอง เป็นเงิน ๗,๐๗๐,๐๐๐ บาท อันเป็นเวลาก่อนที่ผู้ถูกกล่าวหาจะมีหน้าที่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินต่อผู้ร้อง แม้ผู้ถูกกล่าวหาจะมีได้แสดงรายการที่ดินแปลงนี้ในบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน แต่ก็ได้แสดงรายการอาคารโรงเรือนเลขที่ ๑๔๕/๓๑ ที่ตั้งอยู่บนที่ดินแปลงนี้ต่อผู้ร้องไว้ในบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน และแสดงรายการหนี้สินโดยระบุรายละเอียดวันที่ทำสัญญาเงินกู้และยอดหนี้คงเหลือลงในรายการหนี้สินในบัญชี

แสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินที่ยื่นต่อผู้ร้องแล้ว ผู้ร้องยอมตรวจสอบความมีอยู่ของหนี้สินอัน
ระบุถึงที่ดินแปลงนี้ในเอกสารประกอบการรายการหนี้สินได้ แม้บัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน
ผู้ถูกกล่าวหาจะประเมินมูลค่าโรงเรือนเลขที่ ๑๔๕/๓๑ ที่ตั้งบนที่ดินแปลงนี้สูงถึง ๑๓,๐๐๐,๐๐๐
บาท มากกว่าราคาที่ได้มาเกือบเท่าตัว และหลังจากยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินแล้ว
เพียงหนึ่งเดือน ผู้ถูกกล่าวหาได้จดทะเบียนจำนองเพิ่มเงินอีก ๑,๐๖๐,๐๐๐ บาท ก็ยังไม่เป็นเหตุ
พอที่จะรับฟังได้ว่า ผู้ถูกกล่าวหาปกปิดและมีเจตนาไม่แสดงที่มาของที่ดินแปลงนี้ กรณีจึงอาจ
เป็นไปได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาเพียงแต่ผิดหลงดังที่กล่าวอ้าง การที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่แจ้งทรัพย์สินรายการที่
๕ ในบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบที่ยื่นต่อผู้ร้องเชื่อว่าผู้ถูกกล่าวหาไม่
มีเจตนาไม่แสดงที่มาแห่งทรัพย์สินนั้น ข้อต่อสู้ข้อนี้ของผู้ถูกกล่าวหาฟังขึ้น

ทรัพย์สินรายการที่ ๖ คือ รถยนต์ยี่ห้อมิตซูบิชิ ทะเบียน บจ ๒๖๔๗ ระนอง
ผู้ถูกกล่าวหาให้การต่อสู้ว่า รถคันนี้อยู่ในสภาพชำรุดและจอดทิ้งไว้โดยไม่ได้ใช้งาน รถจด
ทะเบียนเมื่อวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๓ และผู้ถูกกล่าวหาครอบครองเมื่อวันที่ ๓๐ ธันวาคม
๒๕๕๒ จึงหลงลืมเข้าใจผิดว่าไม่ต้องยื่นแสดงรายการต่อผู้ร้อง ไตสวนนายจักรพงษ์และนางสาว
วรรณภาเบิกความทำนองเดียวกันว่า รถคันนี้จดทะเบียนวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๓ ครอบครองรถ
วันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๕๒ ผู้ถูกกล่าวหาที่มีชื่อเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ ณ วันที่มีหน้าที่ยื่นบัญชีแสดง
รายการทรัพย์สินและหนี้สินต่อผู้ร้อง รถยนต์รายการนี้อยู่ในสถานะรถปกติ และมีการชำระภาษีต่อ
ทะเบียนกับสำนักงานขนส่งในช่วงระยะเวลาที่ผู้ถูกกล่าวหาที่มีหน้าที่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สิน
และหนี้สิน สำหรับนางสาววรรณภาเบิกความว่า พฤติการณ์ดังกล่าวฟังได้ว่าการใช้งานรถคันนี้อยู่
และผู้ยื่นรู้ถึงความมีอยู่ของทรัพย์สินรายการนี้ ผู้ถูกกล่าวหาเบิกความว่า เป็นรถยนต์เก่าของ
ผู้ถูกกล่าวหาจดทะเบียนตั้งแต่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๓ สภาพชำรุดใช้งานไม่ได้จึงจอดทิ้งไว้ภายใน

ซ่อมรถของผู้ถูกกล่าวหา ผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้มีเจตนาหรือจงใจที่จะไม่แจ้งรายการทรัพย์สินอันเป็นเท็จหรือปกปิดการมีอยู่ของรถยนต์คันนี้แต่อย่างใด และนายจักรพงษ์ให้ความเห็นตามเอกสารหมายเลข ร.๙ เกี่ยวกับทรัพย์สินรายการนี้ว่า การที่ผู้ยื่นแจ้งว่ารถจอดทิ้งไว้ไม่ได้ใช้งาน แต่เมื่อตรวจสอบในช่วงระยะเวลาที่ผู้ยื่นมีหน้าที่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน มีการชำระภาษีต่อทะเบียนกับสำนักงานขนส่ง จึงฟังได้ว่าการใช้งานรถคันนี้อยู่ ผู้ยื่นยอมรับรู้ถึงการมีอยู่ของทรัพย์สิน แต่เมื่อพิจารณาสภาพรถ อายุการใช้งาน การปกปิดรถคันนี้ไม่เป็นประโยชน์แก่ผู้ยื่น ไม่มีผลทำให้ทรัพย์สินของผู้ยื่นเปลี่ยนแปลงไปในลักษณะเพิ่มขึ้นผิดปกติได้ ทั้งยังไม่ปรากฏพฤติการณ์อันควรเชื่อได้ว่ามีเจตนาไม่แสดงที่มาแห่งทรัพย์สินหรือหนี้สินนั้น องค์คณะผู้พิพากษามีมติเสียงข้างมากเห็นว่ารถยนต์คันนี้เป็นทรัพย์สินมีทะเบียนควบคุมจึงอยู่ในวิสัยที่ผู้ร้องตรวจสอบได้ ทั้งรถยนต์ดังกล่าวจดทะเบียนตั้งแต่ปี ๒๕๔๓ ย่อมมีสภาพเก่ามากแล้ว ผู้ถูกกล่าวหาได้รถยนต์มาตั้งแต่ปี ๒๕๕๒ อันเป็นเวลานานก่อนผู้ถูกกล่าวหายื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินกรณีเข้ารับตำแหน่งและมูลค่าของรถยนต์คันนี้ก็ไม่ได้สูงเกินกว่าฐานะหรือทางทำมาหาได้ตามปกติของผู้ถูกกล่าวหา และคู่สมรสอันจะต้องปกปิด กลับได้ความจากที่พยานผู้ร้องเบิกความว่า ผู้ถูกกล่าวหาต้องยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินโดยแสดงทรัพย์สินแต่อาจจะบอว่าไม่มีมูลค่าก็ได้ จึงเห็นได้ว่าการที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้แสดงรายการทรัพย์สินนี้ไม่น่าจะเป็นประโยชน์ต่อการตรวจสอบความมีอยู่และความถูกต้องแท้จริงของทรัพย์สินของผู้ถูกกล่าวหามากนัก กรณีจึงยังฟังไม่ได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินต่อผู้ร้องด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ และมีพฤติการณ์อันควรเชื่อได้ว่ามีเจตนาไม่แสดงที่มาแห่งทรัพย์สินในส่วนทรัพย์สินรายการนี้ ข้อต่อสู้ข้อนี้ของผู้ถูกกล่าวหาฟังขึ้น

ทรัพย์สินรายการที่ ๗ คือ รถจักรยานยนต์ ทะเบียน กต ระนอง ๘๓๕ ผู้ถูกกล่าวหาให้การต่อสู้ว่า ผู้ถูกกล่าวหาขาดความรู้และประสบการณ์ในการจัดทำบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน ไต่สวนนายจักรพงษ์และนางสาววรรณภาเบิกความทำนองเดียวกันว่า รถจดทะเบียนวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๔๖ ครบครองรถวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๔๖ ผู้ถือกรรมสิทธิ์นางมาลี ยกย่อง วันที่มีหน้าที่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินต่อผู้ร้อง รถจักรยานยนต์รายการนี้อยู่ในสถานะรถปกติ และมีการชำระภาษีต่อทะเบียนกับสำนักงานขนส่งในช่วงระยะเวลาที่ผู้ถูกกล่าวหา มีหน้าที่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน สำหรับนางสาววรรณภาเบิกความว่า รถไม่ได้อยู่ในสภาพใช้งานได้และจำหน่ายชิ้นส่วนให้กับร้านรับซื้อของเก่าตามที่ถูกกล่าวหาชี้แจงแต่อย่างใด จึงฟังได้ว่าการใช้งานรถคันนี้อยู่ และผู้ยื่นรู้ถึงความมีอยู่ของทรัพย์สินรายการนี้ ผู้ถูกกล่าวหาและนางมาลีเบิกความทำนองเดียวกันว่า เป็นรถที่มีสภาพเก่า ชำรุดใช้งานไม่ได้ นางมาลีเป็นเจ้าของและเข้าใจว่าได้ขายเป็นเศษเหล็กไปแล้ว แต่มาทราบในภายหลังว่านางสาวปภาภรณ์ อังสนาม นำไปซ่อมและใช้งานต่อมาซึ่งผู้ถูกกล่าวหาได้แจ้งนายทะเบียนระงับการใช้งานไปแล้ว ผู้ถูกกล่าวหาไม่ได้มีเจตนาหรือจงใจที่จะแจ้งรายการทรัพย์สินอันเป็นเท็จหรือปกปิดการมีอยู่ของรถจักรยานยนต์คันนี้แต่อย่างใด และนางสาวปภาภรณ์เบิกความว่า เป็นเสมียนฝึกหัดอยู่ยกย่องการช่างเห็นชากรรถจักรยานยนต์จอดวางกองรวมกับอะไหล่อื่น ในสภาพชำรุด ไม่สามารถใช้งานได้ พยานซื้อขายรถไปในราคา ๖,๐๐๐ ถึง ๗,๐๐๐ บาท นำไปซ่อมและต่อทะเบียนเมื่อวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๘ โดยเสียภาษีย้อนหลัง ๓ ปี ต่อมาต่อทะเบียนเมื่อวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๙ ไม่ได้ เพราะผู้ถูกกล่าวหา มีการแจ้งหยุดใช้รถตั้งแต่ ๑๙ พฤษภาคม ๒๕๕๙ แล้ว เนื่องจากผู้ถูกกล่าวหาขายซากโดยไม่คิดว่าพยานจะนำไปซ่อมใช้ และนายจักรพงษ์ให้ความเห็นตามเอกสารหมาย ร.๙ เกี่ยวกับทรัพย์สินรายการนี้ว่า เมื่อมีการชำระภาษีต่อทะเบียนรถในช่วงระยะเวลาที่ผู้ยื่นมีหน้าที่ยื่นบัญชีแสดงรายการ

ทรัพย์สินและหนี้สิน จึงไม่สามารถรับฟังได้ว่ารถคันนี้ผู้ยื่นไม่มีการใช้งานและจำหน่ายชิ้นส่วนให้แก่ร้านซื้อของเก่าไปแล้ว ฟังได้ว่าผู้ยื่นรู้ถึงการมีอยู่ของทรัพย์สิน แต่เมื่อพิจารณาอายุการใช้งาน การปกปิดรถคันนี้ไม่เป็นประโยชน์แก่ผู้ยื่น ไม่มีผลทำให้ทรัพย์สินของผู้ยื่นเปลี่ยนแปลงไปในลักษณะเพิ่มขึ้นผิดปกติได้ ทั้งยังไม่ปรากฏพฤติการณ์อันควรเชื่อได้ว่ามีเจตนาไม่แสดงที่มาแห่งทรัพย์สินหรือหนี้สินนั้น องค์คณะผู้พิพากษามีมติเสียงข้างมากเห็นว่า ตามสำเนารายการจดทะเบียน เอกสารหมายเลข ค.๑๐ รถจักรยานยนต์คันนี้จดทะเบียนเมื่อวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๔๖ จึงเป็นทรัพย์สินที่ผู้ถูกกล่าวหาได้มาตั้งแต่ก่อนมีหน้าที่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน ต่อมาปี ๒๕๔๖ ซึ่งผู้ถูกกล่าวหาต้องมีหน้าที่ต้องยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน รถจักรยานยนต์มีการใช้งานมาแล้วถึงสิบปีย่อมมีความเสื่อมสภาพจากการใช้งาน สอดคล้องกับในปีที่ผู้ถูกกล่าวหายื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินต่อผู้ร้องไม่มีการเสียภาษีต่อทะเบียนรถจักรยานยนต์ อันเป็นข้อสนับสนุนว่าขณะยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินนั้น รถจักรยานยนต์ไม่ได้ใช้งานตามปกติจริง จึงเป็นเหตุให้ผู้ถูกกล่าวหาเข้าใจผิดไปได้ว่าไม่ต้องแสดงในบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินต่อผู้ร้องเช่นเดียวกับกรณีทรัพย์สินรายการที่ ๖ แม้ต่อมาในปี ๒๕๔๘ มีการต่อทะเบียนย้อนหลังโดยนางสาวภาภรณ์ อังสนาม ที่ผู้ถูกกล่าวหาอ้างว่าเคยเป็นเสมียนและนำรถจักรยานยนต์ไปซ่อมใช้งานโดยไม่แจ้งให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบอันจะเป็นพิรุธอยู่บ้าง แต่ก็ไม่ใช่เหตุให้เจตนาของผู้ถูกกล่าวหาที่มีในขณะยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินต่อผู้ร้องเปลี่ยนแปลงจากเดิมกลับเป็นการมีเจตนาไม่แสดงที่มาแห่งทรัพย์สินอันเป็นการจงใจปกปิดทรัพย์สินไปได้ กรณีจึงยังฟังไม่ได้ว่าผู้ถูกกล่าวหาจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินต่อผู้ร้องด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ และมีพฤติการณ์อันควรเชื่อได้ว่ามี

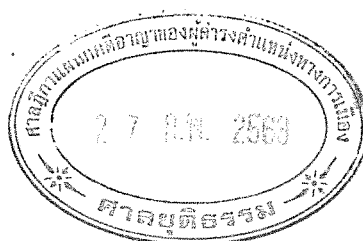

เจตนาไม่แสดงที่มาแห่งทรัพย์สินในส่วนทรัพย์สินรายการนี้ ข้อต่อสู้ของผู้ถูกกล่าวหาข้อนี้ฟังขึ้น
เช่นกัน

พยานหลักฐานตามทางไต่สวนฟังได้ว่า ผู้ถูกกล่าวหาจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการ
ทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อผู้ร้องด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่
ควรแจ้งให้ทราบ และมีพฤติการณ์อันควรเชื่อได้ว่ามีเจตนาไม่แสดงที่มาแห่งทรัพย์สินกรณีเข้ารับ
ตำแหน่ง ในส่วนทรัพย์สินรายการที่ ๒ คือ บัญชีเงินฝากธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน)
สาขาระนอง เลขที่บัญชี ๕๘๑-๑๐๒๖๒๑-๕ จำนวน ๖๘๐,๔๕๔.๑๒ บาท และทรัพย์สินรายการ
ที่ ๔ คือ ที่ดินโฉนดเลขที่ ๙๕๐๗ ตำบลบางรีน อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง ผู้ถูกกล่าวหาจึง
ต้องพ้นจากตำแหน่งที่ดำรงอยู่ในปัจจุบันนับแต่วันที่ศาลมีคำสั่งให้ผู้ถูกกล่าวหาหยุดปฏิบัติหน้าที่
ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง
พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๑๗ วรรคสอง และมีผลห้ามมิให้ผู้ถูกกล่าวหาดำรงตำแหน่งทางการเมืองหรือดำรง
ตำแหน่งใดในพรรคการเมืองเป็นเวลาห้าปีนับแต่วันที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่ง
ทางการเมืองวินิจฉัยตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการ
ทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓๔ วรรคหนึ่ง นอกจากนี้ การกระทำของผู้ถูกกล่าวหายังเป็นความผิดฐาน
เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินและเอกสารประกอบต่อ
คณะกรรมการ ป.ป.ช. ด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ
ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒
มาตรา ๑๑๙ ด้วย

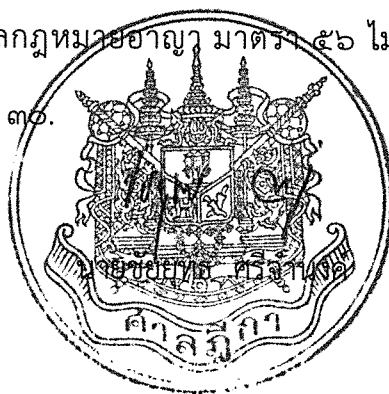
พิพากษาว่า นายกรีธา ยก่อง ผู้ถูกกล่าวหา จงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สิน
และหนี้สินและเอกสารประกอบต่อผู้ร้องด้วยข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้ง

- ๒๔ -

ให้ทราบ กรณีเข้ารับตำแหน่งนายกเทศมนตรีเมืองบางรีน อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง ในส่วนทรัพย์สิน ๒ รายการ คือ บัญชีเงินฝากธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด (มหาชน) สาขาระนอง เลขที่บัญชี ๕๘๑-๑๐๒๖๒๑-๕ จำนวน ๖๘๐,๔๕๔.๑๒ บาท และที่ดินโฉนดเลขที่ ๙๕๐๗ ตำบลบางรีน อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓๒ และมาตรา ๓๓ ให้ผู้ถูกกล่าวหาพ้นจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีเมืองบางรีนที่ดำรงอยู่ในปัจจุบันนับแต่วันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๖๒ ซึ่งเป็นวันที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมีคำสั่งให้ผู้ถูกกล่าวหาหยุดปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๑๗ วรรคสอง และห้ามมิให้ผู้ถูกกล่าวหาดำรงตำแหน่งทางการเมืองหรือดำรงตำแหน่งใดในพรรคการเมืองเป็นเวลาห้าปีนับแต่วันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๓ ซึ่งเป็นวันที่ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองวินิจฉัย ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓๔ วรรคหนึ่ง กับมีความผิดตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๑๑๙ องค์คณะผู้พิพากษามีมติเสียงข้างมากกว่า ให้จำคุก ๒ เดือน และปรับ ๘,๐๐๐ บาท ไม่ปรากฏว่าผู้ถูกกล่าวหาเคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน โทษจำคุกจึงให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด ๑ ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๖ ไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙, ๓๐.

(อม.๔๒)

- ๒๕ -

นายสมศักดิ์ คุณเลิศกิจ

นายสุรพล เอี่ยมอริคม

นางสาวสิริกานต์ มีจุล

นายสันติ วงศ์รัตนานนท์

นายสุนทร เฟื่องวิวัฒน์

นายอภิรัตน์ ลัดพลี

นายอรรถพงษ์ กุลโซ่ครั้งสรรค์

นายสุภัทร สู้ทธมนัส

